

Halmi Tibor

MINDIG KÉNYELMETLEN

Unatkoztam, pedig egy tökéletes hetet
képzelttem el magunknak, és hiába
a reggel édes rutinja, nyitott kávézókbán
a szél, mintha csak a személyzet negyedik tagja volna,
asztalokat bont, szalvétákat repít,
és hiába az árnyéktalan, kavicsos partok,
az elkalandozó, hedonista tekintet,
a mindig újabb fagyalt és sör,
a macskakövek puzzle-darabkái, a meredek lejtők,
akár ott helyben megőszülhattünk volna,
nem történt semmi különös.

*

Csak játszott velünk a tenger,
sivalkodott, búgott, odadörgölözött a
lábainkhoz, és beleköpött a szánkba,
egyszerre volt sós és érzéki.
A többi: szikla, meredély, szárazság,
mindig kényelmetlen, morzsolódó partok,
folyton a hőség csatakiáltása,
és a szálazó fény hajnalban, hogy
valamiről lemaradtunk.

*

Összefésült időnk volt mindenre,
mi mégis váraoztunk.
Behelyettesítő évések, buszozások,
ahogy kiszámíthatóságokat kerestünk
egy mediterrán menetrendben,
ahogy két-három nap alatt levedlette pompáját
a város, megmáztuk
legmagasabb pontját, körbe néztünk,
percekig álltunk a semmivel szemben,
csak turisták jöttek időnként,
zavart tekintetű párok,
magukat fotózták a kék háttér előtt.

*

Nem jártam Horvátországban,
és sosem láttam még tengert.
Nem tudtam, mit fog belőlem kiváltani
a víz, ami a helyiek gyógyszere és imája,
ahogy hallgattam őket, beszédük csobog,
kék szemükkel elmerengenek hosszan,
és amit tekintetükkel befognak, az a tenger.
Összehasonlíthatatlan nyelv az övék, a vízé,
ami ott van falakon a festményen,
a kikötők vitorlásai közt, a tartásukban,
a gerincükben, ahogy a napokat számolják,
hogy aránylik egy szomjas turista,
egy száraz torokkal fuldokló
a végtelenül sürgő, önmagába visszahulló vízhez.

*

A víz miatt volt,
hogy feszült voltam és ingerült,
hogy nem szólhattál hozzám,
folyton kompenzáltalak szeretkezéssel,
érintéssel, apró gesztusokkal, halk
szavakkal a sötétben elalvás előtt,
hogy nem voltunk nagyszerűek együtt,
csak átlagosak, vasúti őrbódé

a lemenő napban, szürkén, üresen,
mérföldekre mindentől.
Úgy beszéltem hozzád, és
úgy szerettelek, mintha valaki más
szeretnék. Elterelő mozdulatok, amíg
kifújja magát, amíg előbújik a város
romjai mögé állított, a maga
gondtalan habjaival játszó,
öblök fárasztotta és
lassú kartempókkal simogatott víz,
alig pár méterre a bóják komfortzónájától,
a törülközők melegétől.

DOROMBOLNI KEZD

Most
ezek a tarkóig visszanyírt fák,
egy limonádészagú nyári napra gondolk,
arra a pályaudvaron töltött félórára,
ahogy a Zamárdiból érkező vonatod
vártam, megszomjaztam,
és betértem a kantinba egy sörre.
Késtél, ezt állapítottam meg a ponyva alól,
vagy talán én érkeztem korábban.
Szélcsend volt és sörpadok,
nem zavart a mindenütt-beton,
a nehéz levegő koponyafeszítő forrósága.
Megelégedtem azzal, hogy tudom, élsz,
a sör kellően hideg volt, megnyugtató az
idegenek társasága. Tudtam, hogy
velük még annyi mindent kezdhettek,
persze nem lenne sok,
és csak ültem, vasalt fenékkal,
és kinyújtottam a lábam. Néztem,
hogyan mozognak azok,
akik fontosnak hazudják az idejüket,

mennyi szervezés, hogy ne tűnjön
menekülésnek, egy kitakart vágányon
a beérkezett, koszos vonatra
teszik fel poggyászaikat, és közben
titokban rettegnek a hangosbemondó hangjától,
nehogy jobb ajánlata legyen. Ültem,
és boldog voltam, ez
szinte biztos, mellém szegődött,
majd dorombolni kezdett
kezem alatt egy kósza fénysugár.

© Szöllösi Máttyás